

*Т мене в сім'ї великій,
в сім'ї вольній новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

Т.Т.Шевченко

**До 200 – річчя
з дня народження
Тараса Григоровича Шевченка**

* Народився Тарас Шевченко 9 березня 1814 р. в сім'ї кріпака. Це було селі Моринцях Звенигородського повіту на Київщині

Рано втративши матір, а потім і батька, він з дитинства зазнав багато горя, відчув на собі весь тягар кріпацтва.

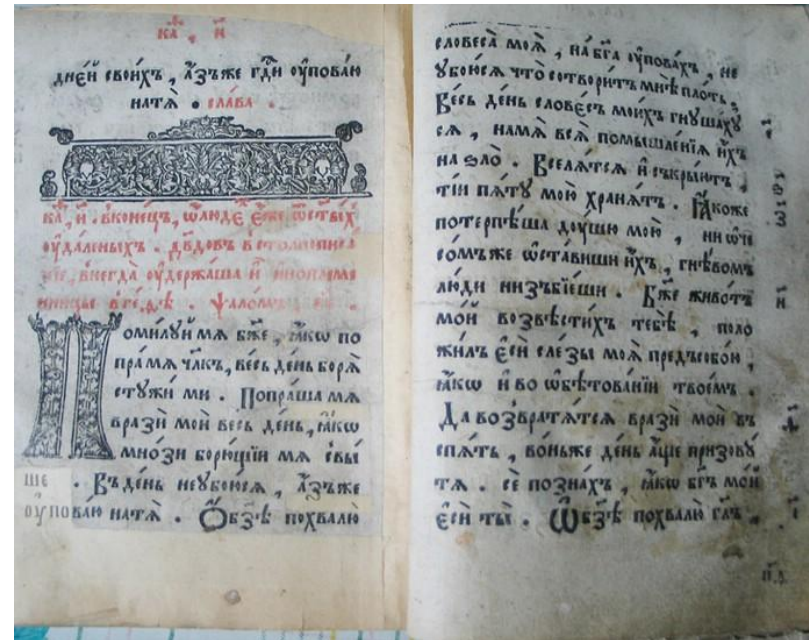
...В тім гаю,
У тій хатині у раю
Я бачив пекло... Там неволя,
Робота тяжкая, ніколи
І помолитись не дадуть.
Там матір добрую мою
Ще молодую у могилу
Нужда та праця положила.
Там батька, плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі)
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині!... А ми
Розлізлися межи людьми,
Мов мишенята.

* Залишившись без батька й матері, малий Тарас стає школярем в дяка-вчителя.

* Обдарований від
природи малий
Тарас за два роки
пройшов Граматику,
Часословець і
Псалтир.

- * Давно те діялось. Ще в школі
- * Таки в учителя - дяка
- * Гарненько вкраду п'ятака
- * Бо я було трохи не голе,
- * Таке убоге - та й куплю
- * Паперу аркуш. І зроблю
- * Маленьку книжечку. Хрест
- * І візерунками з квітками
- * Кругом листочки обведу
- * Та й списую Сковороду.

- * Тарас наймитує в школі, а потім пасе громадську череду. Мине 20 років, і він з болем згадуватиме своє дитинство у вірші "Мені тринадцятий минало".

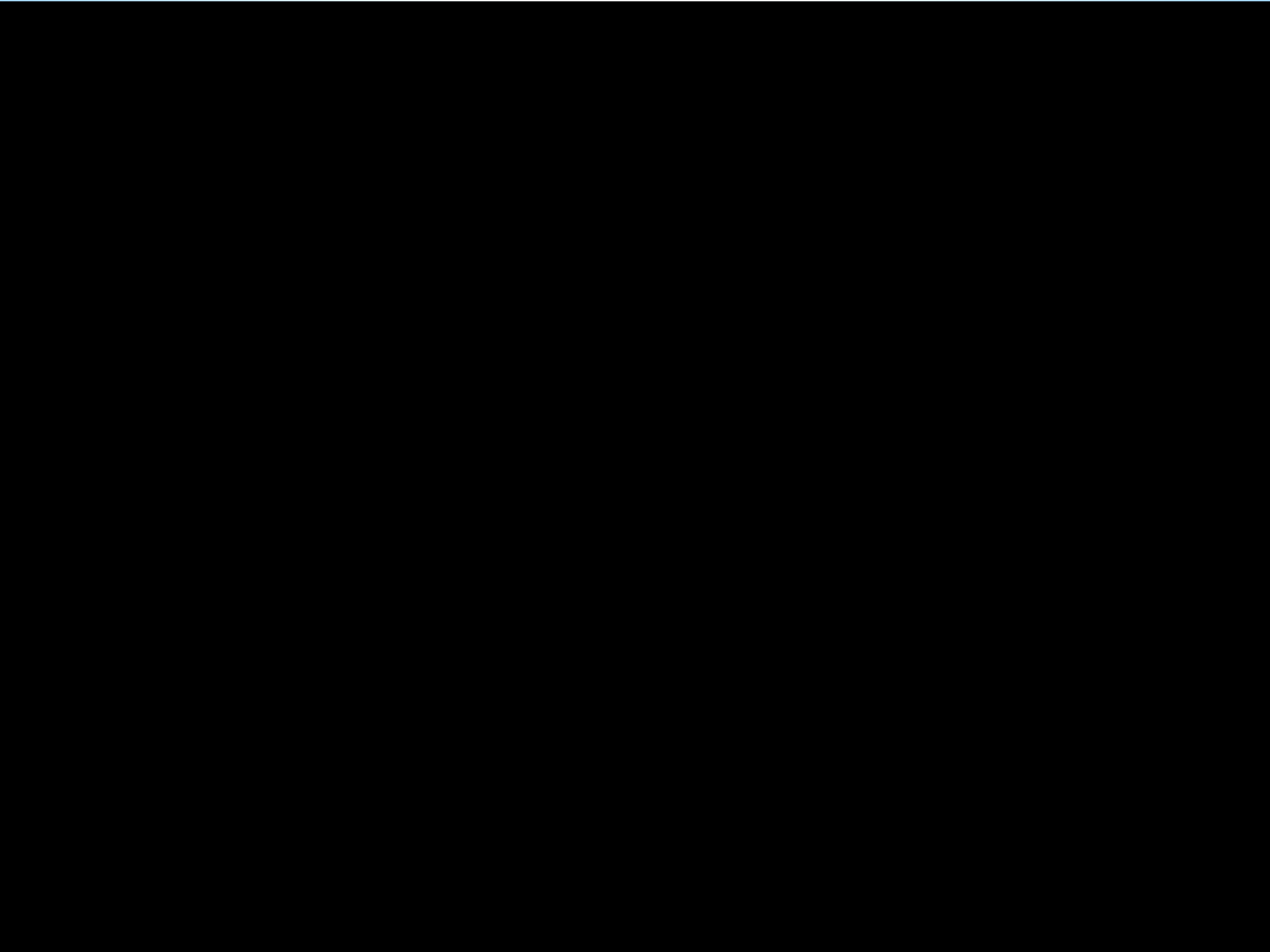
Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились.
А матері на нас дивились
Та говорили, що колись
Одружимо їх. Не вгадали.
Старі зарані повмирали,
А ми малими розійшлись
Та вже й не сходились нікол

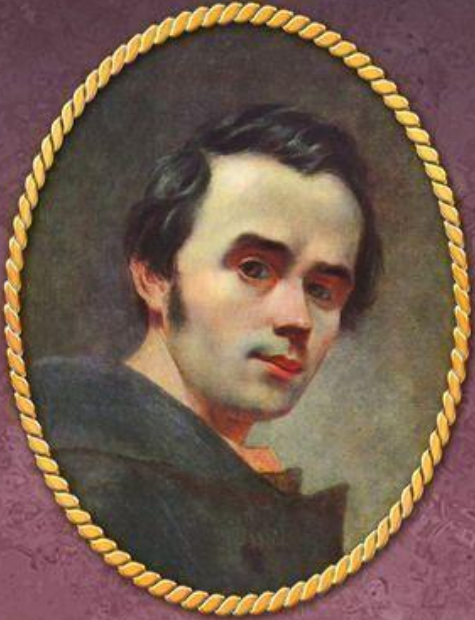
Хоче малювати,
Прагне він до
знань,
Та за це багато
Зазнає знущань.
ишком він малює
Статуї в саду,
Вночі пише вірші
Про людську біду

Тарас Шевченко

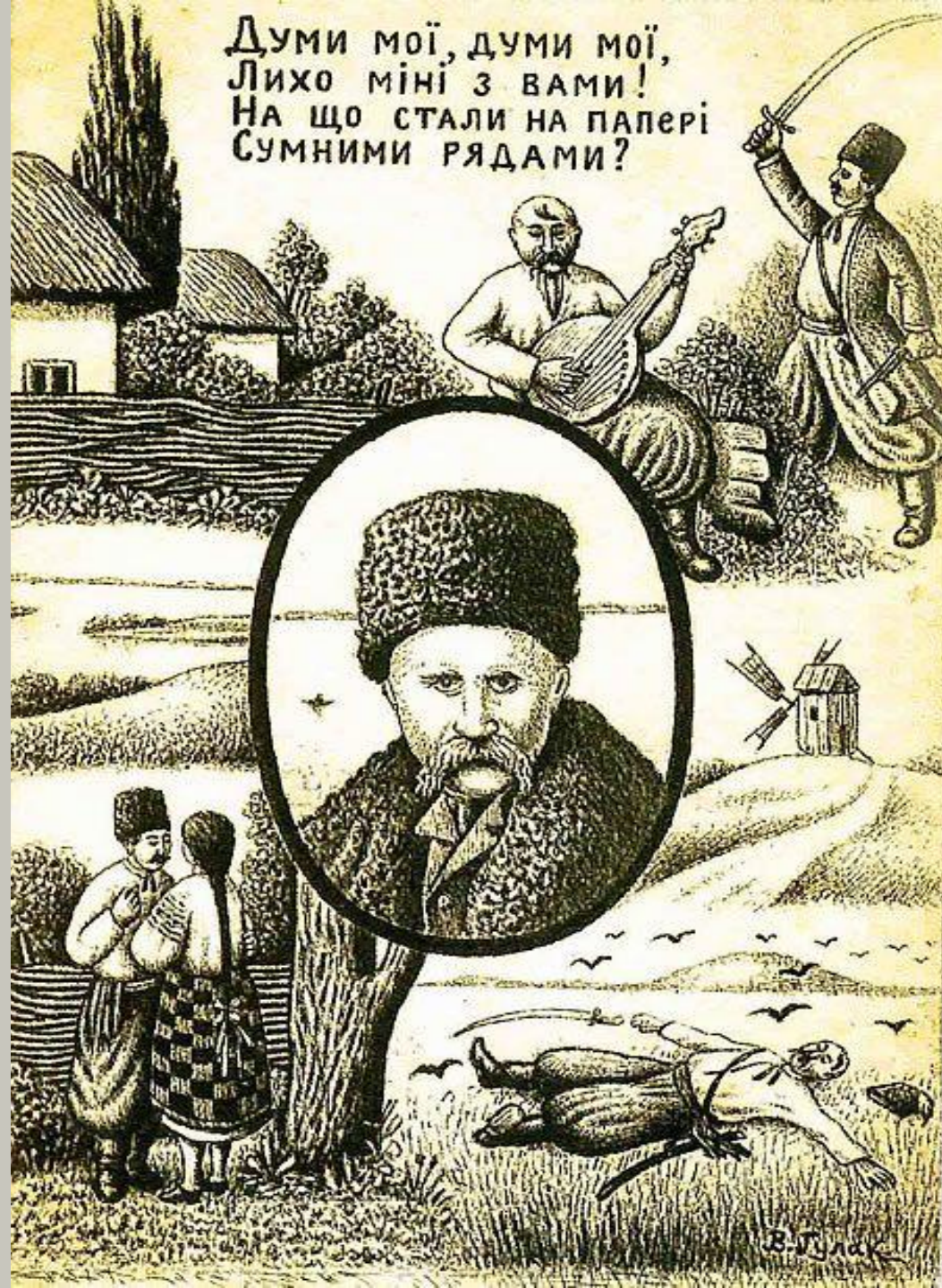

КОБЗАР

* «Кобзар» виходить у 1840 році у Петербурзі. Ця подія знаменна не тільки в житті Тараса, а й важлива для всієї України.

Думи мої, думи мої,
Лихо міні з вами!
На що стали на папері
Сумними рядами?

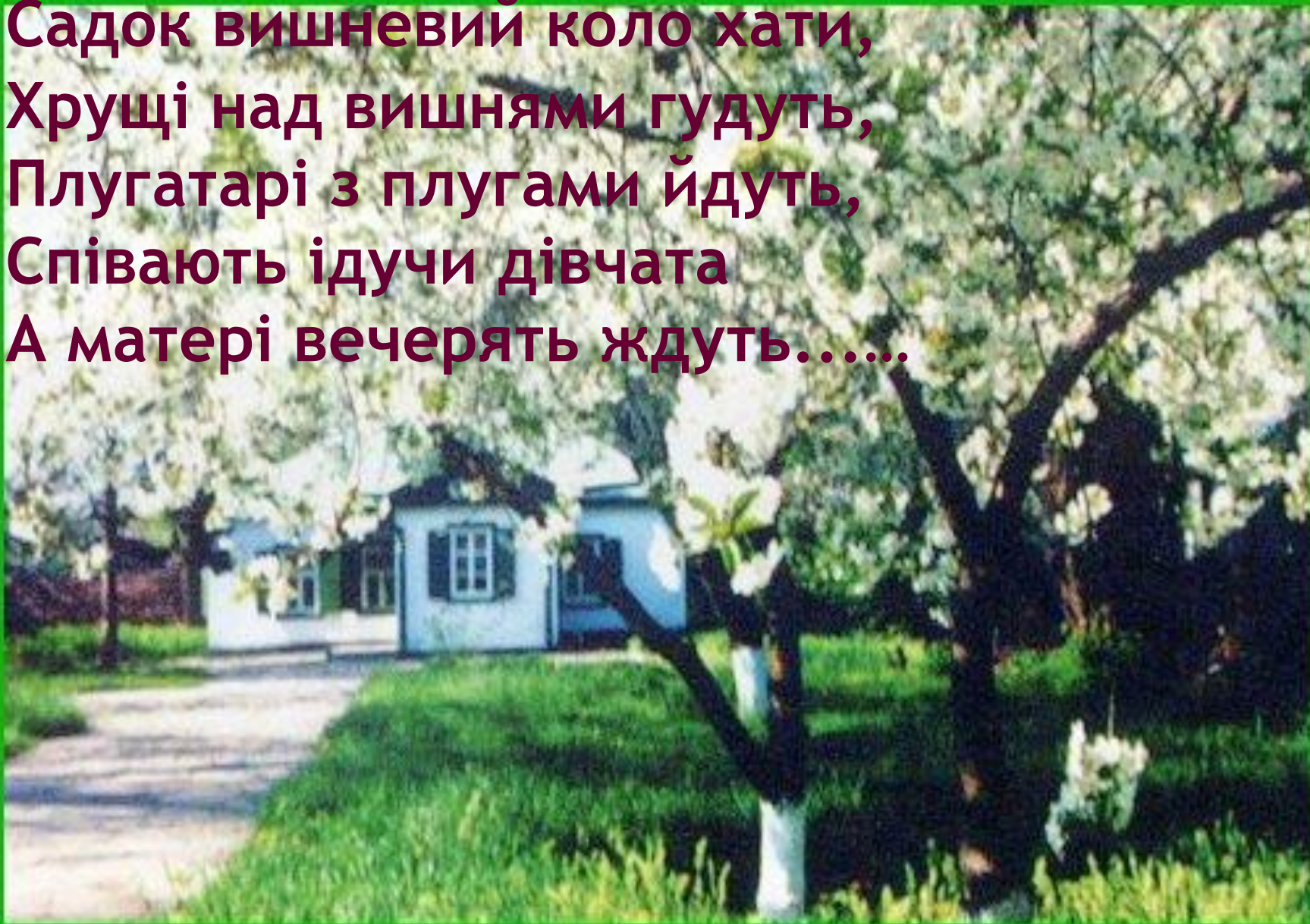

*** «...Я так її я так люблю,
Мою Україну убогу,
Що проклену Святого Бога,
За нею душу погублю.»**

* Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата
А матері вечерять ждуть.....

Смоленське кладовище

12 березня Т.Г. Шевченка
було поховано на
Смоленському
кладовищі в Петербурзі.
Там він пролежав
лише два місяці

Труна с тілом Шевченка в Києві

- * Велика яма-домовина, над якою насипали високу могилу (за козацьким звичаєм). На могилі поставлено простий дубовий хрест.

- * У середині 80-х років XIX ст. на могилі Т. Шевченка замість дубового хреста поставлено дуже високий, гарної роботи залізний хрест із бронзовим, позолоченим рельєфом голови поета в профіль. У 1931 році його замінив незграбний стовп-обеліск.

- * І лише в 1939 році на Чернечей горі споруджено великий пам'ятник із постаттю Шевченка, вилитого з бронзи. Тарасова гора (*Чернеча гора*) — це святе місце національної прощі. Півтора століття дивиться Шевченко звідси на Україну, якій він віддав усі свої думки і почування.

У нашій хаті на стіні
Висить портрет у рамі.
Він дуже рідний і мені,
І татові, і мамі.
Він стереже і хату, й нас,
Він знає наші болі.
Я добре знаю - це Тарас,
Що мучився в неволі.
Такий ріднесенький, дивись
Він мов говорить з нами,
Він на портреті, мов живий,
Ось-ось - і вийде з рами.

